

«Ahora mismo, presidente»

«Està bé que els polítics utilitzin les xarxes socials per explicar la seva acció de govern i interaccionar, però no es pot confondre transparència amb populisme»

Nayib Bukele, en una imatge d'arxiu | Europa Press

"Se le ordena a la Ministra de Vivienda, Michelle Sol, que remueva al hijo del ex Presidente de la República de su plaza en Fonavipo", publicava el nou president del Salvador.

"Ahora mismo, Presidente" responia la ministra en qüestió i en menys de 24 hores aquest missatge arribava al meu TL -de *timeline*, la pàgina de Twitter amb el contingut que segueixes- on s'iniciava una veneració per aquest nou president *millennial* i l'ús que fa de les xarxes socials.

Mentiria si fes veure que puc situar El Salvador al mapa sense cap problema, així que no ho faré. Mentiria també si digués que em sonava mínimament el nom de Nayib Bukele o, fins i tot, si digués que sé alguna cosa sobre política de l'Amèrica llatina. Duro poc en una conversa sobre tot això perquè no puc anar més enllà del nom de dos o tres presidents. Però aquí estem, a *tope* amb el tema.

La qüestió és que aquest president està governant el seu país públicament a través de Twitter i mentrestant el món l'observa entre l'estupefacció i l'admiració, fins al punt que l'ús que està donant a les xarxes socials pot significar un canvi de paradigma al món de la política i a l'exigència de transparència per part dels electors i ciutadans.

Oficialmente soy el Presidente más cool del mundo ? <https://t.co/e7XgdyyAlh>
(<https://t.co/e7XgdyyAlh>)

? Nayib Bukele (@nayibbukele) 7 de juny de 2019

(https://twitter.com/nayibbukele/status/1136838876884979717?ref_src=twsrc%5Etfw)

Publicava Bukele: "Soy el presidente más 'cool' del mundo". I sí, aquí estaria el quid de la qüestió, i és que Bukele és considerat ara mateix el líder amb millor acceptació del món, segons el rànquing sobre líders mundials de Mitofsky (<http://www.consulta.mx/>) amb un 71% d'acceptació.

El president Bukele fa promeses, exercicis de transparència i destitucions en directe, amb una tàctica molt estudiada mentre la gent l'aplaudeix amb les orelles. La seva popularitat va creixent i a aquest ritme podria acabar transmetent els consells de ministres en directe des d'Instagram.

Comentàvem amb un amic que quan canvien els governs és ben normal que es facin modificacions en els càrrecs governamentals i a les ambaixades, per tant, no és que el president Bukele faci quelcom revolucionari, però si ho publiques a les xarxes, sembles més transparent que si ho fas via BOE i, a més, humilies una mica més el teu adversari polític.

Perquè m'agradaria pensar que no es tracta d'això, però publicar noms i cognoms, parentesc i sou de gent que marxa de la gestió pública es pot fer amb una intenció de transparència o d'assenyalament, o una mica de totes dues. El que és cert és que Bukele havia format part del Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional (<https://www.fmln.org.sv/>) (FMLN) el partit d'esquerres del país, però que ha estat escollit president -amb majoria absoluta- aquest 2019 amb el partit Gran Alianza por la Unidad Nacional (GANU) un partit que s'autodenomina conservador i de dretes.

És el primer cop que El Salvador acaba amb el bipartidisme. Demostrar la corrupció dels dos grans partits és, pel que sembla, una de les principals batalles del president Bukele. Està bé que els polítics utilitzin les xarxes socials per explicar la seva acció de govern. Està bé que els polítics utilitzin les xarxes socials per mostrar-se com a persones properes. Està bé que els polítics utilitzin les xarxes socials per a interactuar amb els seus conciutadans. Tot això em sembla evident i ho defenso i ho defensaré sempre, ara bé, no es pot confondre transparència amb populisme.

Bukele es presenta com un justicier que es preocupa més que ningú pel poble mentre algunes veus crítiques del seu país alerten que, en realitat amb aquestes destitucions via Twitter, el president està vulnerant l'Estat de dret, l'ordenament jurídic i els procediments interns de destitució que tenen cada una de les institucions.

Si el que realment vols és transparència i promoure la meritocràcia, potser és millor potenciar una política pública per accedir als càrrecs públics a través de concurs que fer fora a aquests treballadors via tuit. Segurament, això no t'ho aplaudiran tant, la bona gestió sol ser silenciosa i potser aquest és el problema, que encara no hem trobat el punt de la persona que faci bé la feina i sàpiga com comunicar-la. (*Alexandria Ocasio-Cortez, confio molt en tu, si us plau, no et tornis dolenta ni bombardegis cap país*).

Un periodista del nostre país criticava fa poc que una candidata a l'alcaldia de Barcelona (pot ser alcaldessa quan es publiqui aquest article) parlava de negociacions a través de vídeos des del seu Twitter, però no oferia rodes de premsa amb torn de preguntes. Posteriorment, com és evident, sí que ha atès la premsa, però aquesta dicotomia em va fer pensar en com ens agrada per una banda veure i escoltar els polítics sense filtre, però com sense un periodisme preguntant i molestant, augmenten fins a l'infinit les possibilitats que ens la colin.

I que, potser en això seré una antiga, però no vull que els periodistes d'aquest país piquin notícies sobre el tuit que ha fet X polític o el vídeo que ha publicat al seu Instagram. Vull que els interroguin, els exigeixin i preguntin. Que siguin el filtre del poder. Una mena de superherois i superheroïnes, però amb menys feina i millor sou.